

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Anna Guzińska
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: (...) **Funduszu** (...)

Sp. z o.o. w O.

z udziałem: **M. S. i J. S.**

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz innej osoby

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt Co 187/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w O. wniósł o nadanie na swoją rzecz klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 3 lipca 2012 r., sygn. akt I Nc 89/12, do kwoty 325.206,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 października 2012 r. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że nakazem zapłaty z dnia 3 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Opolu nakazał dłużnikom M. S. i J. S., aby zapłacili solidarnie na rzecz Fundacji (...) oraz (...) w O. kwotę 478.217 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2012 r.

W dniu 29 grudnia 2011 r. pomiędzy Fundacją (...) oraz (...) a M. S. doszło do zawarcia umowy pożyczki na kwotę 465.500 zł, przy czym pożyczkobiorcą był M. S., a zabezpieczeniem spłaty przez niego pożyczki było poręczenie cywilne udzielone przez wnioskodawcę do kwoty 325.850 zł. W dniu 12 października 2012 r. (...) Sp. z o.o. w O. dokonał zapłaty na rzecz Fundacji (...) oraz (...) kwoty 325.206,81 zł z niespłaconej pożyczki wyżej opisanej, przy czym Fundusz na podstawie art. 518 k.c. wstąpił w prawa wierzyciela do wysokości dokonanej zapłaty.

Sąd Okręgowy w Opolu ocenił, iż wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 788 § 1 k.p.c., jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Zapłacenie przez wnioskodawcę –

poręczyciela na rzecz Fundacji (...) oraz (...) w O. kwoty 325.206,81 zł nie jest równoznaczne ze wstąpieniem w prawa tej Fundacji jako wierzyciela wpłacającemu przysługuje skuteczne prawo dochodzenia od dłużnika naprawienia wyrządzonej szkody, ale nie w trybie przewidzianym przez art. 788 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku, wnioskodawca zarzucił, iż spełnienie świadczenia przez osobę trzecią, powodujące nabycie spłaconej wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty, jest równoznaczne ze wstąpieniem tej osoby w prawa zaspokojonego wierzyciela, a w konsekwencji z prawem do uzyskania przez nią klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikom głównym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bo zaskarżone postanowienie odpowiada prawu.

Zaspokojenie wierzyciela przez poręczyciela zwalnia dłużnika głównego z zobowiązania wobec wierzyciela. Obojętny jest sposób tego zaspokojenia, może on polegać nie tylko na wykonaniu zobowiązania zgodnie z jego pierwotną treścią, ale także np. na zapłaceniu odszkodowania, złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (art. 467 i art. 486 § 1 k.c.), odnowieniu (art. 506 § 1 k.c.), datio in solutum (art. 453 k.c.), potrąceniu z własną wierzytelnością (art. 498 k.c.), i to także wówczas, gdy potrącenie zostało dokonane nieprawidłowo (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 10 września 1957 r., I CR 685/57, OSN 1959, nr II, poz. 39). Zaspokojenie wierzyciela przez poręczyciela jednak nie powoduje wygaśnięcia długu głównego. Poręczyciel bowiem wstępuje z mocy ustawy w prawa zaspokojonego wierzyciela do wysokości spełnionego świadczenia (art. 518 § 1 pkt 1 k.c.). Może więc żądać od dłużnika głównego wszystkiego, co sam świadczył wierzycielowi z tytułu długu głównego (a nie tylko w stosunkowej części, jak nakazuje reguła przyjęta w art. 376 k.c. przy odpowiedzialności solidarnej). W braku dobrowolnej zapłaty nabywa prawo do roszczenia regresowego w znaczeniu materialnym. Nie nabywa natomiast prawa do zaspokojenia się z tego tytułu wykonawczego, jaki uzyskał wierzyciel (art. 788 § 1 k.p.c.).

Konstrukcja wstąpienia ex lege poręczyciela w miejsce zaspokojonego wierzyciela zapewnia poręczycielowi taką samą sytuację prawną, w stosunku do dłużnika głównego, jaką miał pierwotny wierzyciel. Powstaje po stronie tego poręczyciela szansa odzyskania całej lub części sumy zapłaconej tytułem poręczenia. Z braku wyraźnego w tym względzie przepisu prawnego oraz regulacji umownej, poręczyciel zdany byłby tylko na niepewne roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 385 i art. 397 § 2 k.p.c.

bp